

σ' τὸν Ἰακόν. Ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃ ὁ δοῦλος, ετοίμαζεν ἄλλον καὶ τοῦ ἔλεγε : — Δὲν τὸν ἔρριξες καλὰ σ' τὸν Ἰακόν, κ' ἐγύρισεν ὀπίσω! — Καὶ πάλιν ἄφοῦ ἐγύρισεν, ἔκαμε τὸ ἴδιον εἰς ὄλους, καὶ τοὺς ἔρριξεν εἰς τὴν Θάλασσαν· εἰς δὲ τὸν ὑπτερον ἐσκρέθηκε γὰρ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ τὸν ξανκουρῆ, κ' ἐμβῆκεν εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ τὸν ἐτρέβηξε μέσα βαθειὰ καί, σὰν ἐγύρισε σ' τὸ μαγαζὶ ἐφώναξεν ἀπὸ μακριά : — Μήπως ἀφέντη μου, ἐγύρισε πάλιν ὀπίσω ; — Καὶ τοῦ εἶπεν ὁ ἀφέντης : — Ὅχι, ὄχι, δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω· φαίνεται, πῶς τὸν ἔρριξες πολὺ βαθειὰ ! — Ναί, εἶπεν, ἀφέντη, ἐμβῆκα σ' τὴν Θάλασσαν καὶ τὸν ἐτρέβηξα μέσα καὶ τὸν ἄφησα !

Τὸ πρῶτ' ἐρχοῦντανε ὁ δράκος γὰρ νὰ ἰδῇ τάχα τί ἐγείναν ἢ σενδοῦκαις, καὶ ὁ πραγματευτής, πονηρός, τοῦ εἶπε, πῶς μιὰ σενδοῦκα εὑρέθηκεν ἀνοιχτή, καὶ δὲν ἤξεύρω, τί νὰ εἶχες μέσα. Αὐτὸς ἐτρόμαξε κ' ἐπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν σενδοῦκα, ποῦ ἦταν εἰς τὸ πλέον βαθύτερον μέρος τοῦ μαγαζιοῦ. Καὶ πραγματικῶς εἶδε τὴν σενδοῦκαν ἀνοιχτή κ' ἐτρόμαξεν. Ὁ πραγματευτής δὲν ἔχασε καιρὸν καὶ τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν ρίχνει μέσα σ' τὴν σενδοῦκα, κ' ἀμέσως τὴν ἐσφάλησε, καὶ τὸν ἐσούβλισεν εὐθύς, καὶ ἔτσι ἐτελείωσαν ὅλοι· κ' ἐκληρονόμησεν αὐτὸς ὅλον τὸ παλάτι τῶν δράκων, κ' ἔζησε καλὰ περικαλὰ κ' ἐμεῖς ἐδῶ καλλίτερα !

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ EDMONDO DE AMICIS*

B'

Κατὰ τὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους ἀνεμῆνοντο. Εἰς τι σημεῖον ἔνθα οἱ βράχοι ἔσκην ἀποκρημνόμενοι, ῥηγματώδεις καὶ πλήρεις βακράθρων, ἔχοντες μόλις ὀλίγους θάμνους καὶ ξηρὰ τινὰ δενδρύλλια, ὑπὸ κρημνὸν ὑπόκοilon καὶ ἀψιδοειδῆ ἐξετίνατο μικρὸν τι ἐπίπεδον, μέρος γῆς περικυκλούμενον ὑπὸ πετρῶν, τῶν μὲν κατακρημνισθεισῶν ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν, τῶν δὲ, τῶν καὶ μικροτέρων, μετακομισθεισῶν ἐπίτηδες πλησίον τῶν πρώτων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ δι' αὐτῶν προτείχιμα τι. Ὁ κρημνὸς ἐχρησίμευεν ὡς στέγη καὶ τοῖχος εἰς ξυλίνην καλύψην, ἣτις κατεῖχε τὸ τέταρτον τοῦ περιτειχισμένου μέρους. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ τειχίσματος ἦταν λελαξευμένα κοιλώματα πρὸς ἐναπόθεσιν πραγμάτων, καὶ ὑπῆρχε κλίμαξ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ὁποίας ἐφάνετο ὅλη ἡ πεδιάς. Ἡ εἴσοδος ἦτο ἀνοιγμα ὀλίγον πλατύτερον ἀνθρώπου· ἐξωθεν οὐδὲν σημεῖον ἐφάνετο τόπου κατοικημένου· ἔσω δὲ εἶχε συγχρόνως ὄψιν τρώγλης, ὀλημερίου καὶ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ. Ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων ἦταν ποτήρια, δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου, χαρταρικά, τε-

* Ἴδε σελ. 148.

μάχια ἄρτου, μάχαιραι· ἐκ δὲ τῶν ἐξεχόντων ἄκρων τῶν πετρῶν ἀκρέμωντο σάκκοι καὶ σταμνίδια οἴνου. Ἐν γωνίᾳ τινὶ ἦτο σωρὸς σποδοῦ καὶ δαυλῶν, ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὴν βράχος ἦτο κκπινομένος, ὑπὸ δὲ τὴν καλύβην ἐπισσώρευμένῃ ἄχυρα καὶ κκλακὰ ἐνδύματα. Ἄνω δὲ τοῦ κρημνοῦ, ἐμπρὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν πλαγίων ἐφάνοντο μόνον ἄγριοι βράχοι, βαθεῖαι χαράδραι καὶ πελώριοι ὄγκοι ὡς ἐπικρεμάμενοι εἰς τὸν ἀέρα, σπκνίως δὲ δένδρον τι μόλις ὑπεφαίνετο. Κάτω αἱ ἀπόκρημνοι τοῦ ὄρους πλευραὶ κκτωτέρω ἢ πεδιάδες, καὶ ἀπώτερον ἀκόμη ἄλλα ὄρη.

Ἄνθρωπός τις ὀρθὸς εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακας, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ κκρυμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον ὀπίσθεν δύο λίθων, διὰ τῶν ὁποίων παρετήρει ὡς διὰ μέσου πολεμίστρας, περιέμενε τὴν συνοδίαν. Ὅτε διέκρινε τὸν κκρκοινοφόρον, ἐκτύπησε τὰς χεῖρας εἰς δεῖγμα εὐχκριτήσεως ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν δύο πετρῶν καὶ παρετήρει διὰ προσεκτικοῦ ὄμματος πᾶν βῆμά του, συνοδεύων πᾶν κτύπημα κκταφερόμενον κκτ' αὐτοῦ διὰ κινήματος καὶ βλασφημίας ὡς ἂν ἤθελε νὰ προσθέσῃ δύναμιν εἰς τὸ κτύπημα καὶ ἄλλος εἰς τὸν κτυπούμενον.

Ὅτε δὲ ἀπεῖχον ὀλίγα μόνον βήματα πλέον τοῦ ὀλημερίου κατέβη καὶ μετέβη νὰ περιμένῃ αὐτοὺς εἰς τὴν θύραν. — Ἐφθασαν. — Τὸν κκρκοινοφόρον ὤθησαν βιασίως καὶ ἔρριψαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καλύβης· εἰσῆλθον ἐν ἀταξίᾳ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀσθμαίνοντες, φουδῶντες, ρίπτοντες τῆδε κκκείσε τοὺς σάκκους, τοὺς πῖλους, τὰ ὄπλα, ἐκάθισαν κύκλῳ ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ ἔμειναν ἐπὶ τινος στιγμᾶς σιωπηλοὶ ἐν' ἀνκλάσει δυνάμει καὶ σφογγίσωσι τὸν ἰδρωτᾶ.

— Νὰ ἔνας! ἐφώνησεν ὁ ἀρχιληστῆς, στρεφόμενος πρὸς τὸν σύντροφον.

— Ζωντανὸς καὶ γερός, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἐπειτα, ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἰδὼν ὅτι ἐφόρει πτερνιστήρας, ἠρώτησε τὸν ἀρχηγόν: Καὶ τὸ ἄλλο;

— Μὴ μοῦ μιλήσῃς γι' αὐτό! ἀπήντησεν ὁ ἀρχιληστῆς ὀργισμένος· πρέπει νὰ τὴν κκνω κομμάτια αὐτὴ τῆ κκταραμένη τῆ κκρκοίνα μου· ἐκτύπησα τὸ ζῶον ἀντὶς τὸν ἄνθρωπον. Κκὶ ἐδῶ ἐν ὀλίγαις λέξεσι διηγήθη τὰ συμβάντα.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ ἄλλος. Τὸ χτύπησα ὁμῶς καλᾶ.

Ἐπλησίασε τὸν κκρκοινοφόρον, τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐγερθῇ καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐθεώρησεν ἐπ' ὀλίγον κκτὰ πρόσωπον μετὰ βλακῶδους περιεργείας, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν ὤμων του τὰ ὄπλα, τὸν μανδύκν καὶ τὰ ξίφος· ἔπειτα ἀφῆρσεν τὸν πῖλόν του καὶ τὸν ἐθεώρησεν ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐμειδίασε καὶ τὸν ὤθησε πρὸς τινὰ γωνίαν. Ὁ κκρκοινοφόρος ἐστηρίχθη κκτάκοπος ἐπὶ τῆς καλύβης καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τοὺς ληστὰς ἕνα πρὸς ἕνα διὰ τοῦ βραδέος καὶ μελαγχολικοῦ ἐκείνου βλέμματος τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ ὁποίου

τὸ πνεῦμα φέρεται ἤδη πέρα τῆς ζωῆς. Οἱ δὲ λησται ἤρχισαν νὰ ἐρευνῶσιν ἐν τῷ σακκιδίῳ του.

Ἦσαν πράγματι πρόσωπα ἄξια τοῦ τόπου καὶ τῶν ἔργων των. Ὁ φαινόμενος ὡς ἀρχηγὸς ἦτο ἄνθρωπος τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, βραχὺς τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' εὐσαρκος, ἔχων χονδρὴν κεφαλὴν, μὲ ὠμούς φθάνοντας μέχρι τῶν ὠτων του, κυρτὰς τὰς κνήμας καὶ ὑπέρογκα γαστροκνήμια. Ἀπὸ κεφαλῆς δὲ μέχρι ποδῶν ἦτο πλατὺς, κοντὸς, παχὺς, χαμηλὸς ὥστε ἐφαίνετο γίγας συμπεπιεσμένος, ὅστις ἐπλατύνετο καθ' ὅσον ἐβραχύνετο. Καὶ μέλας, γενειοφόρος, τριχωτὸς καὶ μακρόκομος οὕτως ὥστε, μόλις δύο δάκτυλα μετώπου ἐφαίνετο καὶ μόνον τὰ μῆλα τῶν παρειῶν. Τῶν τριῶν ἄλλων οἱ δύο ἐφάνοντο ἀδελφοί· εἶχον τὸ αὐτὸ στενὸν μέτωπον, τὴν αὐτὴν σιμὴν ῥίνα, τοὺς αὐτοὺς ἀλωπεκεῖους ὀφθαλμοὺς, τὸ αὐτὸ καμπύλον ἐν εἴδει ἡμικυκλίου ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἄνευ χειλέων στόμα καὶ τὴν αὐτὴν ὀξεῖαν καὶ ἀγένειον σιαγόνα· ἀμφότεροι δὲ ἦσαν μικροὶ καὶ νευρώδεις. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ εἶχον ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς οὐκ οἶδά τι τὸ βαθύ, τὸ πικνοῦργον, τὸ ἀβέβαιον, τὸ ἀλλόκοτον τὸ ὁποῖον δεικνύει τὸ τερατωδῶς παράδοξον τῶν φύσεων ἐκείνων τῶν ἀναμιξ εὐλαβῶν καὶ ὠμῶν, τῶν παρκτόλων καὶ ἐν ταῦτῳ χαμερπῶς δειλῶν. Ὡριμοὶ ἤδη τὴν ἡλικίαν εἶχόν τι εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὸ βέδισμα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὴν μαλθακὴν ἐλαφρότητα τῆς τίγρεως. Ἐφόρουν πῖλον μυτερόν, ὑψηλὰς κνημίδας καὶ ἐπενδύτην πλατὺν καὶ ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἐμπρός· μεταξύ δὲ τοῦ ἐπενδύτου καὶ τοῦ πανταλονίου ἐξήρχετο κύκλω κατὰ τι τὸ ὑποκάμισον συσφιγγόμενον ὑπὸ πλατείας κυανῆς ζώνης. Ὁ τέταρτος ληστής, ὅστις ἐφάνετο νεώτερος τῶν ἄλλων, εἶχε γλυκυτέραν φυσιογνωμίαν· ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς μικρὸς καὶ ἀγένειος ὡς οἱ δύο οἱ φαινόμενοι ἀδελφοί.

— Τώρα, εἶπεν ὁ ἀρχιληστής, ἔμα ἐτελείωσε τὴν ἐρευναν τοῦ σακκου, ἔβγάλτε του τὰ ροῦχα, ἔπειτα νὰ φάμε ψωμί καὶ ἔπειτα . . . βλέπαυμε.

— Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν τὸν καρραβινοφόρον, καὶ ὁ μὲν ἔλυσε τὰς χεῖράς του, ἐν ᾧ ὁ δὲ ἐκράτει τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ στήθους του. Αἱ δύο λυθεῖσαι ἔπεσαν βραδέως ὡς πτώματος χεῖρες.

— Κάτω ἢ στολὴ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν ληστῶν.

Ὁ καρραβινοφόρος τοὺς ἐθεώρει καὶ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἀμηχανῶν ἔχων τὸ μέτωπον συνωφρυωμένον καὶ δάκνων τὰ χεῖλη.

Ὁ νεώτερος τῶν ληστῶν τὸν ἐθεώρει κατηφής.

— Σὺ, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ λήσταρχος ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, πήγαινε ἔς τὴ θέσι σου.

Ὁ νέος, ὡσεὶ ὑπακούων εἰς συνήθη προσταγὴν, ἀνέβη τὴν κλίμακα, ὀπίθεν ὁ εἰς τῶν ληστῶν εἶχεν ἰδεῖ ἐρχομένους τοὺς συντρόφους· ἐστηριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ τειχίσματος, ἔκρυψε μεταξύ δύο πετρῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Κάτω ἡ στολή, ἐπανελάθον εἰ δύο λησται ὑφθύντες συγχρόνως τὰς χεῖρας.

— Δόστε του μία ἴσκι μούτρα ποῦ νὰ τ' ἀρήσουν τὰ δάκτυλα σημάδια! ἐφώνησεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ καρραβινοφόρος ἀνεπήδησεν ὡς εἰ ἔτυπτον πληγὴν τοῦ τινα, ἔπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς ὑπέικων καὶ ἐξέβαλε τὴν στολήν. Οἱ δύο λησται τὴν ἔλαθον ἠρεύνησαν ἐν ταῖς θυλοκίαις, ἐν ταῖς χειρῶσι, πανταχοῦ· ἔπειτα τὴν ἔρριψαν ὑπὸ τὴν καλύβην. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἠρεύνησε καὶ εἰς τὰ θυλόκια τῶν περικνημίδων τοῦ αἰχμαλώτου καὶ εἶπε πρὸς τὸν λήσταρχον. — Τίποτε!

— Τόσα τὰ χειρότερο γι' αὐτὸν! ἀπήντησεν ἐκεῖνος· δόστε τον ἴσκι σίδερα.

Οἱ δύο δῆμιοι ἔδεσαν τὸν καρραβινοφόρον ὀπισθὰ γκωνα ἐπὶ βαρείας σιδηρῆς ἀρπάγης ἐμπεπηγμένης ἐπὶ τινος τῶν πασσάλων τῆς καλύβης. Ὁ δυστυχὴς ἦτο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς, καὶ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας ὡς ἂν εἶχε πυρετόν.

Οἱ τρεῖς λησται ἔλαθον ἐκ τῶν κοιλωμάτων τοῦ τειχίσματος φαγητά τινα, ἐκάθησαν ἐπὶ τριῶν λίθων καὶ ἤρχισαν νὰ τρώωσιν ὀμιλοῦντες ἠσώχως καὶ κατὰ διχλείμματα, ὡς κῆθρωποι προσέχοντες μᾶλλον εἰς ὅ,τι τρώουσι ἢ εἰς ὅ,τι λέγουσιν.

— Ἐμαθες τὰ νέα τοῦ Καζαλθέκιο;

— Τὴ δουλειὰ τοῦ δὸν Ἀλέξιου;

— Ναί· διακόσις δουκάτα γιὰ φέρον.

— Κεὶ πληρώθηκαν;

— Πληρώθηκαν.

— Τί διάβολο!

— Καὶ τριακόσια δουκάτα ἴσκι δῆμαρχο.

— Ἦταν τοῦλάχιστον διακριτικοί. Αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφός του ἔχουν πολλὰ κτήματα. Εἰς τὸ Φορτόνε πολλὰ στράμματα τόπος εἶναι ἰδικός του.

— Ὅμως ἡ καλλίτερη δουλειὰ εἶναι τοῦ Βακάρ· ἔξη κλογὰ, πέντε τουφέκια, χίλια δουκάτα καὶ ὀκτὼ σακκιά τυρὶ, μονομιᾶς. Καὶ ἔρριψε φλαῖου προτοκαλλίου ἐπὶ τὸν καρραβινοφόρον λέγων· Νά.

— Καὶ ἄκουσα, ἐπανελάθεν ὁ ἄλλος, ὅτι κτυπήθηκαν εἰς Τσερινιόλα.

— Ναι, ἡ συντροφιά τοῦ Σαλβατὼρ Κοτοπιέτρο κτυπήθηκε μὲ τοὺς Πιμοντέζους. Τοὺς ἐπέσανε ἑξαφνα. Ὁ δῆμαρχος τοὺς ἐπρόδωσεν. Ἐπικασαν ἑπτὰ.

— Μὲ τὸν ἀρχηγὸ μαζύ;

— Ὅχι!

— Τοὺς τουφέκισαν;

Ὁ ληστής ἔκκευ νεῦμα καταφατικόν.

— Παναγία μου! ἀνέκριξεν ὁ ἄλλος καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν καρραβινοφόρον· Ἀκουσες, αἶ, μὰ θὰ σοῦ κάμουμε τὰ ἴδια, μὴ φοβάσαι. Θὰ ἔλθῃ μὲ τὸν

καιρὸ ἢ ἡμέρα ποῦ ἔξ' ἐκάθε δένδρου θὰ κρέμονται τὰ ἄντερα ἑνὸς Πιεμοντέζου.

Καὶ ἐρόφησε ποτήριον οἴνου.

— Ἰδὲς, εἶπεν ὁ ἄλλος δεικνύων εἰς τοὺς συντρόφους τὸν καρδινοφόρον— συλλογίζεται.

— Τί συλλογίζεσαι; ἠρώτησεν ὁ λήσταρχος, ἐκμυζῶν τοὺς μύστακας.

— Τὴ μάνα σου; ἠρώτησεν πάλιν ὁ πρῶτος.

— Ποῦ τὴν ἄφησες;

— Ἐλα γ' ἀκούσουμε.

Ἐστράφησαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς πρὸς αὐτόν. Ὁ δυστυχὴς νέος ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔμεινε ἐπ' ὀλίγον ἐν τυχύτῃ τῇ θέσει καὶ ἔπειτα ἠνέωξεν αὐτοὺς πάλιν πλήρεις δακρύων καὶ ἐθεώρησε μακρὰν, ἐκεῖθεν τῶν ὀρέων.

Οἱ τρεῖς ληστὰς ἐγέλασαν.

Καὶ τὸ πλεῖον νόστιμο εἶναι, εἶπεν εἰς ἕξ αὐτῶν, ὅτι δὲν ἴμιλεῖ . . . Ἀπὸ τί νὰ εἶναι; . . . Ὑπερήφανοι;

— Μετριοφροσύνη, ἀπήντησε καγχάζων ὁ ἄλλος.

— Φόβος, προσέθηκεν ὁ λήσταρχος.

Ὁ καρδινοφόρος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ λέγων ὄχι.

— Ἄ! ὄχι; ἐφώνησεν ὁ ληστὴς ἐγειρόμενος τῶρα θὰ ἰδοῦμε. Καὶ ἔπειτα ἀπατεινόμενος πρὸς τοὺς δύο συντρόφους μὲ βλέμμα ἀπορασιαστικὸν εἶπεν: — Αὐτὸς θὰ ἐπήγαγε καμμία διαταγὴ γιὰ νὰ σὰς πιάσουν ἔς τὸ κλουβί. Ἐχάσαμεν λοιπὸν πολὺ καιρὸ μάχιστα. Ἄς τὸν κάμουμε νὰ ἴμιλήσῃ.

— Ἄς τὸν κάμουμε νὰ ἴμιλήσῃ, ἀπήντησαν οἱ ἄλλοι ἐγειρόμενοι.

Ὁ καρδινοφόρος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ὡς εἰ ἔλεγε: Εἶμαι ἕτοιμος. Οἱ τρεῖς ληστὰς ἐστάθησαν πρὸ αὐτοῦ. Ἄν ἤθελέ τις προσεβλήψῃ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὸν νέον τὸν ἰστάμενον ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς θὰ τὸν εἶδε τρέμοντα ὡς φύλλον, καὶ μὲ λευκὸν ἐκ τοῦ τρόμου τὸ πρόσωπον στρεφόμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα μὴ φωραθῇ. Ὁ ἀρχιληστὴς τὸ παρετήρησε καὶ τῷ ἐπέβλεπε δι' αὐθεντικοῦ σχήματος νὰ προσέχῃ εἰς τὸ καθήκόν του καὶ ὁ νεανίας ἀνέλαβε τὴν προτέραν θέσιν.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἀρχηγός, στρεφόμενος πρὸς τὸν καρδινοφόρον μὲ ὕψος μὴ ἐπιδεχόμενον πλέον ἀναβολὴν, ἀπὸ ποῦ ἤρχεσαι;

Ὁ αἰχμάλωτος συνωρρυώθη καὶ ἐθεώρησε τὸν ληστὴν διὰ βλέμματος βαθέος ἀγγέλοντος θέλησιν καὶ τῆς ἐκείνου ἰσχυροτέρων, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ ληστὴς, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι πλέον, τῷ κατήνεγκεν ὑπὸ τὴν σιαγὸν γρόνθον αὐτως ἰσχυρὸν ὥστε ἠκούσθη κρότος ὡσεὶ εἶχε θραύσει αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας. Θὰ ἀποκριθῆς τῶρα;

Ὁ καρδινοφόρος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφησε νὰ ρεῖσῃ τὸ αἷμα τὸ πληροῦν τὸ στόμα του ἔπειτα δὲ ὕψων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ληστοῦ μετὰ ἐκφράσεως ἀταράχου ὑψηλοφροσύνης ἔκαμεν ἀρνητικὸν σημεῖον.

Ὁ ληστὴς ἔδῃξε τὰ χεῖλη, ἀντήλλαξε βεβιασμένον μειδίσμα πρὸς τοὺς

δύω συντρόφους, καὶ ὅπως ἀταράχως, ἔθεσεν ἐν τῇ θυλακίᾳ τὴν χεῖρα, ἐξήγαγε μάχαιραν, ἤνοιξε τὸ ὑποκείμενον τοῦ καρραβινοφόρου καὶ ἤγγισε τὴν αἰχμὴν ὑπὸ τὸν λακκίσκον τοῦ λαιμοῦ. Τὸ ὄμμα ἔκαμε κίνησιν σπασμωδικήν ὡς εἰ εἶχεν ἤδη εἰσδύσει ἡ μάχαιρα. — Δὲν φοβᾶται καθόλου, ἐψιθύρισεν ὁ ληστής καὶ διαπέρασε τὴν μάχαιραν βραδέως καὶ ἐλαφρῶς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς κοιλίας ὡς ἤθελε κάμει ἐπὶ τραπέζης, ἂν ἤθελε νὰ φέρῃ γραμμὴν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀνεοάνη μακρὰ ἐρυθρὰ γραμμὴ, ἀμεῖα πρὸς κοπὴν ξυραφίου, ἣτις ἠφανίσθη τάχιστα ὑπὸ τὰς βανίδας τοῦ αἵματος, αἵτινες ἐξέρρευσαν· καὶ αἱ βανίδες αὗται ἐπιπταν ὡς δάκρυα ἐπὶ τὰ ἐνδύματά του καὶ ὑπ' αὐτὰ μέχρι τῆς γῆς.

Ἄ! ἄ! ἐφώνησε μὲ κτηνώδη φωνὴν ὁ λήσταρχος· τὴν θὰ ἰδοῦμαι, αἴ!
— Ἴδὲς πῶς τρέχει! εἶπεν ὁ ἄλλος.

Ὁ νεαρὸς δὲ ληστής ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Θὰ μιλήσῃς τὴν τῶρα; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ καρραβινοφόρος περητήρησε τὸ στάζον αἷμα, ἔπειτα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ληστοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ τῆς αὐτῆς καὶ πρότερον ἐκφράσεως ἔκαμε σημεῖον ὅτι ὄχι.

Οἱ τρεῖς δῆμιοι ἐθεώρησαν κατὰ πρόσωπον ἀλλήλους μετ' αἰσθήματος μᾶλλον ἐκπλήξεως ἢ ὀργῆς.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνῃς, βλάκα; ἀνεκραύγασεν αἰφνικῶς οἶονεὶ ὠρυόμενος ὁ ἀρχιληστής, θέτων τὸ πρόσωπόν του ἀπέναντι τοῦ προσώπου τοῦ καρραβινοφόρου οὕτω πλησίον, ὥστε σχεδὸν τὸν ἤγγισε καὶ ἐπιδεικνύων τὴν παλάμην ἀνοικτὴν παρὰ τὴν παρεῖάν του. — Δὲν βλέπεις ὅτι εἶσαι ἐδῶ ὀλομόνυχος εἰς τὰ χέρια μας καὶ ὅτι ἠμποροῦμε νὰ σὲ ξεκαλιάσουμε ὅχι σκύλο; τί ἐλπίζεις; νὰ ἔλθουν νὰ σὲ ἐλευθερώσουν; Πῆς τίποτα! ν' ἀκούσουμε τὴν φωνὴν σου τοῦλάχιστον! ἴπες μας μιὰ λέξι.

Ὁ καρραβινοφόρος ἔμεινεν ἄφωνος.

Εἷς τῶν ληστῶν γενόμενος κτηνώδης ἤγειρε τὴν μάχαιραν· ἀλλ' ὁ λήσταρχος ἐκράτησε τὴν χεῖρά του λέγων: Ὁχι μὲ τὸ μαχαίρι! καὶ ἐδράξατο τουφεκίου. Αὐτὸς πρέπει νὰ βασανισθῇ! καὶ ὕψωσας τὸ ὄπλον τὸ ἐκτύπησε μὲ τὴν δυνάμιν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ὥστε τὰ ὀστά του ἔτρυξαν, ὁ δὲ δυστυχὴς αὐτὸς ἐξέβαλεν ὑπόκωφον βρυχηθμὸν καὶ συνεστάλη ἕλος ὡς εἰ εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ἐπιληψίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, ὡσεὶ ἀντλῶν δυνάμιν ἐκ τοῦ πόνου, ἐκτύπησε τὸν πληγωμένον πόδα κατὰ γῆς, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν ἐφώνησεν, ὄχι!

Οἱ λησταὶ τὸν συνέλαβον καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἔμελλον νὰ ἐκχύσωσιν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτε ὁ φρουρῶν νεανίας λαβὼν τόλμην ἐκ τῆς φρίκης αὐτῆς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπερνικήσῃ, ἐφώνησεν, ἐμμανῆς τὴν τε φωνὴν καὶ τὴν ὄψιν: — Αἴ φονεύσατέ τον, πρὸς θεοῦ διὰ

μιας! διευθύνατέ του μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν! Διὰ τί νὰ τὸν βασανίζετε τόσο;

Οἱ τρεῖς ληστοὶ ἐκπληγέντες μᾶλλον ἐκ τῆς τόλμης τοῦ ἢ ἐκ τῶν λόγων του, ἐστράφησαν καὶ ἐθεώρησαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως· ἀλλὰ βραχεῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των. Ὁ ἀρχηγὸς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τολμηροῦ νεανίου καὶ δι' ἐνὸς γρόνθου ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του κατὰ τῶν πετρῶν. Ὁ νεανίας ζαλισθεὶς ἀνέλαβε, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, τὴν προτέραν θέσιν του· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρίπτε τὸ βλέμμα κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ θρους, ἔκαμιν ἑλαφρὸν κίνημα θαυμασμοῦ, ἔκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἀτενεῖς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν δὲν παρετήρησε καὐτὰ καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ ὄμμα. Ἦτο πελιθὺνός, ἔτρυξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἔτρεμεν ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ σύντροφοὶ του τὴν ἐθεώρουν μετὰ φόβου. Ἔθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κκραθινοφόρου, ὕψωσε μὲ τεταμένον τὸν δείκτην εἰς τρόπον ἀπειλῆς τὸν ἄλλον καὶ θεωρῶν αὐτὸν ταυρηδὸν δι' ὀφθαλμῶν αἱματοέντων, ἐψύφισε μὲ βραχνὴν φωνήν:

— Ἀκουσε . . . σέ κακὴ ὥρα σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ κάνης πείσματτα 'εἰ μὲνα . . . Δὲ ξέρεις ποῖός εἰμαι . . . Ἐγὼ ἔκαμια νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες στὸ κεφάλι ἀνθρώπων ποῦ εἶχαν πῶς μεγάλη καρδιά ἀπὸ σένα . . . Οὔτε μπορεῖς κἀν νὰ φαντασθῆς τί εἶμαι καλὸς ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω νὰ ὑποφέρης . . . Ἦμπορῶ νὰ σέ μαχαιρόνω ἕως αὔριο χωρὶς νὰ σέ σκοτώσω . . . νὰ σέ κάμω νὰ μὴν ἔχης πλέον πρόσωπο ἀνθρώπου . . . νὰ σοῦ χύσω τὰ μάτια . . . Ξέρεις δὲ τί ἔχουν καὶ ἄλλοι πάθει . . . μὴ μὲ θυμώνης . . . πὲς ὅ,τι ἔχεις νὰ πῆς πρὶν ἀνέβῃ τὸ αἷμα 'εἰς τὸ κεφάλι μου . . .

Λέγων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις κατεβίβασε τὴν χεῖρά του ἐκ τῆς κεφαλῆς του, τὴν εἶδε· εἶχαν ἀφαιρέσει ὄμοῦ καὶ τρίχας. Ὁργισθεὶς δὲ τὰς ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἔμειναν προσκεκολλημέναι ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὁ κκραθινοφόρος, διὰ νὰ ἀπαλλαγθῆ, ἔπτυσεν. Οἱ δὲ ληστοὶ ἐξέλαβον τοῦτο ὡς περιφρόνησιν καὶ δὲν ἐκρατήθησαν πλέον. Ἐκβάλλοντες καὶ οἱ τρεῖς ὄμοῦ φωνὴν λύσσης, κινουντες τὴν κεφαλὴν, ἀποστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμούς, ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ ὡς τρία θηρία καὶ ἤρχισαν διὰ τῶν αἰχμῶν τῶν ἐγχειριδίων, διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τῶν ὀδόντων, διὰ τῶν γονάτων, διὰ τῶν ποδῶν νὰ τὸν βασανίζωσιν ἐν βίᾳ καὶ σκοπῶ, ἀποσυρόμενοι ὅτε μὲν ὁ εἶς, ὅτε δὲ ὁ ἄλλος πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ λάβωσι δυνάμεις καὶ λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: σιγὰ σιγὰ! ὥστε νὰ μὴ τὸν φονεύσωσι· καὶ συνέτριβον, ἐκέντων, ἔδακνον καὶ ἔπιπτον κατὰ γῆς ῥανίδες αἵματος, τεμάχια ὑποκαμίσου, σῆροι τριχῶν. Καὶ μόνον ἤκούετο ἡ ἀσθμαίνουσα πνοὴ τῶν τριῶν θηρίων, ὁ θόρυβος τῶν συγκρουομένων ἐγχειριδίων καὶ οἱ ἔηροι τοῦ ὄματός λυγμοί· εἶχον ἀποτυφλωθῆ, μεθυσθῆ, ἀποκτηνωθῆ· δὲν ἐφαίναντο πλέον τρεῖς ἄνθρωποι, ἀλλὰ τέρας μὲ τρία σώματα, περιτετυλιγμένον ἐπὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, παρουσίαζον τέλος ὄμοῦ πᾶν τὸ τρομερώτατον, τὴν παραφροσύνην, τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὴν σκληρότητα.

— Μὴ τὸν φονεύσετε ἀκόμη, ἤρχισε φωνάζων ὁ νεανίας μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας, στρεφόμενος ἀλληλοδιαδόχως ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ληστές, ὅτε δὲ πρὸς τὴν πεδιάδα, καὶ ὑψόνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φωνὴν ὡσεὶ θέλων νὰ σκεπάσῃ πλησιάζοντα θόρυβον. «Μὴ τὸν φονεύσητε ἀκόμη! Προμείνετε! Θὰ εἶπῃ τὰ πάντα! Ἄν τὸν φονεύσητε δὲν θὰ μάθῃτε τίποτε! Δοκιμάσατε ἔτι ἀπαξ! Ἔκαμε σημεῖον ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ! τὸν φονεύετε ἔπειτα! Τῷ δίδω ἐγὼ μίαν μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ὄχι σεῖς, ἂν θέλετε! Ἀφήσετε τὰ ἐγχειρίδια! Κτυπεῖτέ τον μόνον μὲ τοὺς γρόνθους! Δὲν βλέπετε ὅτι ἀποθνήσκει!

Χωρὶς νὰ παύσῃ φωνάζων ἔρριψε πρὸς τὰ ἔσω ἐν βλέμμα, πλησίον, ἐμπρὸς τοῦ βράχου, ἔπειτα ἐπήδησεν ἐν μέσῳ τοῦ ὄλημερίου καὶ μεταβάλλων αἰφνης ὄψιν καὶ τόνον φωνῆς ἀνέκραξε μὲ ὕψος ἀνεκφράστου ἀποστρεφῆς.

— Ἄ! ἄνδρες! τρεῖς ἐναντίον ενός!

— Κατάρρα! ἐβρυχήθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν ῥιπτόμενος μὲ ὑψωμένον ἐγχειρίδιον κατ' αὐτοῦ.

— Εἶναι ἀργὰ πλέον! ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ χαρὰν καὶ δεικνύων τὴν θύραν: Ἴδέ! ἐρώνησε.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἄλλοι δύο λησταὶ, εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ νεανίου, ἔρριπτον ἐν βίᾳ βαρὺν μανδύαν ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀρχηγὸς ἐδράττετο τοῦ ὄπλου του διὰ νὰ ῥιφθῆ ἐναντίον τοῦ μυστηριώδους ἐχθροῦ ὅστις ἐπλησίαζεν, ἠκούσθη θόρυβος ὄπλων, βημάτων καὶ φωνῶν, ἔλαμψαν λόγχοι καὶ τουφέκια εἰς τὴν θύραν, ἀνω τοῦ τειχίσματος, ἐπὶ τῶν βράχων, καὶ εἰσεπήδησεν εἰς τὰ ἐντὸς ὄμιλος καρραβινοφόρων, αἵτινες ἐν βίᾳ ὀφθαλμοῦ περιεκύκλωσαν, κατέβαλιν, ἀφώπλισαν καὶ ἔρριψαν κατὰ γῆς ὄσους εὔρον ἐν τῷ ὄλημερίῳ. Ἠκολούθησαν στιγμικί τινες σιγῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων δὲν ἠκούετο εἰμὴ μόνον ἡ βαρεῖα καὶ συνεχὴς ἀναπνοὴ τῶν ἀπνηδηνμένων καρραβινοφόρων.

— Βοηθήσατε τὸν ἐπιθάνατον, ἐφώνησεν αἰφνης ὁ νεαρὸς ληστής, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς γονυπετῆς ὡς οἱ ἄλλοι καὶ στηρίζων εἰς τὴν γῆν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν λόγχην καρραβινοφόρου.

— Ποῖον ἐπιθάνατον; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς προχωρήσας πλήρης κόπωσης καὶ ἀσθμαίνων.

— Ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν! ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

Ἄλλοι ἐστράφησαν, ἀλλ' οὐδεὶς οὐδὲν εἶδεν.

— Ὑπὸ τὸν μανδύαν! ἐπικνέλαθεν ὁ ληστής.

Ἄλλοι ἐπικνέλαθεν ὁ ληστής, ὁ λοχαγὸς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν βλεμμάτων πάντων ἔλαβε τὸν μανδύαν καὶ τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς· γενικὴ δὲ φωνὴ φρίκης ἀντήχησεν εἰς τὴν θέαν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου θεάματος. Ὁ δυστυχὴς αἰχμάλωτος, γονυπετῆς κατὰ γῆς, ἔχων τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω δεδεμένος καὶ τὴν κεφαλὴν ἐρριμμένην ἐπὶ τοῦ στῆθους ἦτο πελιδνός καὶ κατὰμεστος πληγῶν καὶ αἱμα-

τες, ὥστε ἐφάνετο νεκρός· κατέβηκε δὲ δυνάμεις ἐν ἑαυτῷ τὴν κεφαλὴν.

— Λύσετέ τον εὐθύς! ἐφώνησεν ὁ λοχαγός, καὶ δώσατέ τω νὰ πῆ.

Τρεῖς καρδινοφόροι προσέτρεξαν, τὸν ἔλυσαν, τὸν ἔβαλον νὰ καθίσῃ καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξετάζωσι τὰς πληγὰς του· οἱ δ' ἄλλοι τυφλωθέντες ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐκτύπουν τοὺς ληστὰς μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὄπλων.

— Κάτω τὰ ὄπλα, ἐφώνησεν ὁ λοχαγός. Καὶ στραφόμενος πρὸς τὸν νεκρὸν ληστήν: Ὁμίλησον σὺ, εἶπε.

Ὁ κρατῶν αὐτὸν καρδινοφόρος τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐγερθῆ.

— Πότε συνελήφθη ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός· εἶπέ τὴν ἀλήθειαν πρὶν ἀποθάνῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἤρχισε λέγων ὁ νεκνίας διὰ φωνῆς διακεκομμένες καὶ τρέμων ἀκόμη ἐκ φόβου καὶ φρίκης, ὁ καρδινοφόρος αὐτός. . . συνελήφθη σήμερον τὸ πρωτῆ . . . τὸν ἔφεραν ἐδῶ . . . ἤθελαν νὰ τον ἀναγκάσωσι νὰ ὁμιλήσῃ . . . αὐτός δὲν ἤθελε . . . καὶ δὲν εἶπε λέξιν . . . ἐρρίφθησαν ἐπάνω του . . . τὸ εἶδα Θεέ μου! Θεέ μου!

— Ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι; ἐφώνησεν ὁ λοχαγός ἀρπάζων τὸν πῖλόν του.

Πάντες ἐστράφησαν καὶ ἀνέκραξαν: — Γυνή!

— Ναί, ἐφώνησεν ἐκείνη ὡς παρκέρων· εἶμαι γυνή . . . μὲ ἤρπικσαν πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν . . . ἔθεσαν εἰς τὸν λακμόν μου τὸ ἐγχειρίδιον . . . μὲ ἔφεραν ἐδῶ . . . Ἀλλὰ δὲν ἐκηλίδωσα μὲ κίμα τὰς χεῖράς μου, ὄχι, τὸ ὀρκίζομαι! Τοὺς ἠκολούθουν μόνον διὰ νὰ μὴ μὲ φονεύσωσιν! Εἶμαι ἀπὸ τὸν Σάν Σεβέρον . . . εἶμαι πτωχὴ χωρική . . .

— Διατί δὲν ἐπυροβόλησες κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐνός ἐξ αὐτῶν;

— Δὲν ἔσχον τὸ θάρρος . . . θὰ ἐξετιθέμην εἰς τὰ βασανιστήριά των . . . Πρέπει νὰ ἐδλέπετε τί κάμνουν . . . Ἐνόμιζον ὅτι θὰ περραφρονήσω . . . Ἄν εἶχατε ἰδεῖ . . . Ἀλλ' αὐτός (καὶ ἐδείκνυε τὸν πληγωμένον) αὐτός ἦτο Θεός . . . δὲν εἶπε λέξιν, λέξιν!

— Σύρατε τοὺς ἀνάδρους αὐτοὺς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θύματός των, ἐφώνησεν ὁ λοχαγός.

Οἱ καρδινοφόροι ἔστυραν τοὺς τρεῖς ληστὰς ἐνώπιον τοῦ πληγωμένου τοῦ ὁποίου εἶχον περιβάλει τὴν κεφαλὴν διὰ μανδουλίου, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ! ἔλεγεν ὁ λοχαγός κλίνων πρὸς τὸν δυστυχῆ ὅστις ἤρχιζε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς. Ἐστάθης, εἶσαι ἐν μέσῳ τῶν συντρόφων σου! Θάρρος! ἰδέ, οἱ φονεῖς σου εἶναι γονυπετεῖς ἐνώπιόν σου!

Ὁ καρδινοφόρος ὕψωσε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρρίξεν ὄλος. Ἐπειτα ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν, τὴν κατεβίβασεν, ἐμειδίκασε μὲ τὸ καθηρμαγμένον στόμα, προσέβηκε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπτυσσε τὸν ληστήν κατὰ πρόσωπον.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός λαμβάνων κάτωθεν κάτι τι λευκὸν

καὶ ἀπαλὸν τὸ ἄποϊον τῆ ἐφάνη ὅτι εἶδε πίπτον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δυστυχούς.

— Ἡ ἀπάντησις . . . πρὸς τὸν . . . συνταγματάρχην . . . ἀπήντησε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ὁ πληγωμένος.

— Πρὸς τὸν συνταγματάρχην τοῦ Σάν Σεβέρου ; Ἡ ἀπάντησίς μου ; Ἐκείνη τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωσα σήμερον τὸ πρωῒ.

Ὁ καρδινοφόρος κατένευσε.

Ὁ λοχαγὸς ἐρίφθη ἐπ' αὐτοῦ, περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονος τὸν λαιμὸν του καὶ τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον ἔπειτα δ' ἐφώνησε πρὸς τοὺς στρατιώτας του. Τέκνα μου, κλῖνατε ἐνώπιον τοῦ γενναίου αὐτοῦ ! Ἐφερε πρὸς τὸν συνταγματάρχην τὴν ἐπιστολήν μου δι' ἧς τῷ ἀνήγγελλα τὴν ἀναχώρησίν μας, τὴν ὥραν, καὶ ποῦ ἐπηγαίναμεν ἂν τὴν ἀνεγίνωσκον εἰ λησταί, ἐσώζοντο. Καὶ αὐτὸς τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα καὶ δὲν ὠμίλησε διὰ νὰ μὴ προδοθῆ καὶ ὑπέφερον ἐν σιωπῇ τὰ βαρυνιστήρια. Εἶναι ἤρωας, εἶναι μάρτυς, εἶναι μεγάλη ψυχὴ !

Ναί, ἀνέκραξαν ὅλοι αἱ καρδινοφόροι ὁμοῦ διὰ φωνῆς, ἐξερχομένης ἐκ τοῦ βήθους τῆς καρδίας.

— Φιλήτατε τοὺς πόδας του, τέρατα ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς πρὸς τοὺς ληστάς.

Ὁ μὲν μετὰ τὸν δὲ ἔρποντες κτὰ γῆς ὡς ὄρεις ἠσπάζθησαν τοὺς πόδας τοῦ πληγωμένου.

— Λοχαγέ ! ἀνέκραξε τότε ἡ γυνὴ παρατηροῦσα αὐτὸν δι' ὀφθαλμῶν ἐξημμένων· ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ εἰδοποιήσω ὅτι ἤρχεσθε . . . ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα καὶ σὰς ἄφησα νὰ ἔλθετε . . . Κάμετέ μοι καὶ σεῖς εἰς ἀντάλλαγμα μίαν χάριν . . . Εἶμιτι γυνὴ κατεστραγμένη . . . δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου. Τουφεκίσατέ με μαζὺ μὲ αὐτοῖς.

— Ὅχι, ἀνέκραξε καταβάλλων μεγίστας προσπάθειάς ὁ πληγωμένος.

Ὅλοι ἐστράφησαν.

— Σεῖς . . . ἐξηκολούθησεν ὁ δυστυχὴς μὲ φωνὴν πληγωμένην ἐκτείνων αἱματόφυρτον χεῖρα πρὸς τὴν γυναῖκα, πρέπει νὰ ἐκτελέζητε ἔργον φιλόκρινον . . .

— Ποῖον ; εἰπέτε, Θεέ μου, ὡς χάριν σας τὸ ζητῶ ἐφώνησεν ἡ γυνὴ ῥιπτομένη εἰς τοὺς πόδας του παρακλητικῶς.

— . . . Νὰ μὲ συνοδεύσητε . . . ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς.

— Ποῦ ἠρώτησεν ἡ γυνή.

Παντοῦ !

— Πάντες παρατηρήθησαν ἐκθαμβοί.

— Τί ἐννοεῖτε ; ἠρώτησεν ἡ γυνή.

— Δὲν εἶδατε ἀκόμη ὄλλας μου τὰς πληγὰς, ἀπήντησεν ὁ καρδινοφόρος. Καὶ ἀνεσήκωσε τὸ καλύπτρον τὸ μέτωπόν του μανδύλιον. Ὅλοι ἐπλησίασαν ἀσθμαίνοντες παρατήρησαν καὶ ἐξέβαλλον σπαραξικάρδιον φωνὴν οἴκτου καὶ φρίκης. Ὁ δυστυχὴς ἦτο τυφλός.

— Θάνατον εἰς τοὺς ληστὰς! Ἀνεκραύγασαν οἶονεὶ βρυχώμενοι τότε ὄλοι οἱ στρατιῶται, κτυποῦντες τοὺς ληστὰς διὰ τῶν ὅπλων καὶ τῶν ποδῶν. Θάνατος! Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ θορύβου. Οἱ καρβενοφόροι ἐρρίφθησαν ἔξω σύροντες μεθ' ἑαυτῶν τοὺς φονεῖς εἰς τὸν κινδυνώδη δρόμον.

— Θὰ ἐκτελέσητε τὸ φιλόκνηθρον αὐτὸ ἔργον; ἠρώτησεν ὁ πληγωμένος τὴν γυναῖκα, ὅτε ἔμειναν μόνοι.

Ἐκείνη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπεν: ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει.

Ἐσφιγγάν δὲ τὰς χεῖρας καὶ ἰσχυρὸς πυροβολισμὸς ἀκουσθεὶς ἐν τῇ πεδιάδι ἐχαίρετισε τὸν εὐγενῆ σύνδεσμον τὸν ἀπὸ δέκα ἐτῶν συνδέοντα τὴν ἁγίαν γυναῖκα πρὸς τὸν ἥρωα.

ΣΗΡΑΓΓΕ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΓΙΟΥ ΓΟΘΑΡΔΟΥ

Ἡ διάτρησις τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Γοθάρδου εἶναι κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τὸ γεγονός, ὅπερ ἀπασχολεῖ τὰ μέγιστα τοὺς διαφόρους κύκλους τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας. Τῇ 29 Φεβρουαρίου (ν) τοῦ ἔτους τούτου δηλ. ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν προὑπολογισθεῖσαν διὰ τὴν συντέλειον τῆς ἀρχικῆς ὑπανόμου στοᾶς τῆς διευθυντηρίας ὀνομαζομένης συνηντήθησαν εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ὄρους ἁγίου Γοθάρδου οἱ ἐργάται οἱ ὀρύσσοντες τὴν ὑπόνομον ταύτην σήραγγα ἐκ δύο ἀντιθέτων μερῶν, τῆς βορείας κλιτύος τοῦ ὄρους καὶ ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος αὐτοῦ. Ἡ συνάντησις αὕτη ἐχαίρετισθη οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν φωνῶν τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς ἐξάλλου χαρᾶς τῶν διευθυνόντων τὸ ἔργον μηχανικῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅστις οὐ μόνον τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης θαυμάζει, ἥτις ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τόσον ἰσχυρὰ μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τῶν εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ παρεμβαλλομένων ὑπὸ τῆς φύσεως προσκομμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀνυπολόγισται τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας τὸ ἔργον τοῦτο θὰ παράσχῃ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν λοιπὴν ἐπικοινωνίαν. Τὰ ἔθνη ἤρχισαν νὰ μὴ φθονῶσι πλέον ἀλλήλα διὰ τὴν συντέλειον τοιούτων ἔργων, ἀλλὰ ν' ἀμιλλῶνται περὶ τὴν ἐκτέλειον αὐτῶν.

Ἡ σήραγγα (tunnel) τοῦ ἁγίου Γοθάρδου ἢ μέλλουσα νὰ ἐνώσῃ τὴν Γερμανίαν μετὰ τῆς Ἰταλίας ἀρχεται πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τῆς πόλεως Göshenen κειμένης ἐν τῇ γερμανικῇ Ἐλβετίᾳ καὶ ἀπολήγει πρὸς νότον εἰς τὴν πόλιν Airolo τῆς ἰταλικῆς Ἐλβετίας. Τὸ μῆκος τῆς σήραγγος ταύτης εἶναι 14,920 μέτρων δηλ. ἵνα διακνύσῃ τις πεζὸς τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων τῆς σήραγγος βαδίζων βήματι ὁδοιπορικῶ ἔχει ἀνάγκην πλέον τῶν τριῶν ὡρῶν.